

[Undervisningsministeren]

unge bliver egnede til at fungere i et demokratisk samfund, og jeg må føje til, at jeg finder udtalelsen mere end forbløffende. Jeg skal i øvrigt undlade at kommentere den nærmere, for jeg synes unægtelig, at den taler for sig selv.

Hr. Bertel Haarder var som før nævnt inde på administrationsdepartementets rapport. Den har jeg givet nogle kommentarer til, men yderligere vil jeg da gerne sige til hr. Bertel Haarder, at der i høj grad må ses på de krav, der reelt stilles – jeg vil godt føje til: som regel ikke formelt – som adgangsbetingelse ved en lang række uddannelser, og jeg er helt enig i hr. Bertel Haarders betragtning om, at vi må gå området igennem og se, hvor det er rimeligt, at der stilles disse krav, og hvor det ikke er rimeligt. Der er en række områder, hvor det efter min vurdering ikke er rimeligt, og så må vi finde ud af nogle mekanismer, så vi kan sikre, at vi får ændret adgangsstrømmen til de pågældende uddannelser.

Når hr. Bertel Haarder siger, at der ikke er givet én øre til mesterlæren, bliver jeg nødt til at sige, at det er ganske enkelt ikke sandt. I den hidtidige beskæftigelsesplan er der anvendt ganske mange penge på at fremskaffe ekstraordinære lærepladser, ligesom undervisningsministeriet også har søgt penge til dette formål under den næste beskæftigelsesplan.

Så glæder det mig, at hr. Bertel Haarder dog efter en række kritiske bemærkninger endte med at kvittere for samarbejdet. Jeg er af den opfattelse, som jeg også gav udtryk for i mit første indlæg, at der på baggrund af det forslag, der er fremsat af regeringen, og også på baggrund af i hvert fald dele af det forslag, der er fremsat af venstres folketingsgruppe, er god mulighed for et fornuftigt arbejde i udvalget og dermed også for at få lavet et fornuftigt endeligt forslag til løsning af en række af de problemer, der findes på dette område.

Nørgaard Sørensen (S):

Fru Nathalie Lind var så venlig at hive et spørgsmål frem, som jeg havde stillet til den daværende undervisningsminister i november 1978. Jeg vil gerne sige, at fru Nathalie Linds argumenter i dag mod at få en ligelig repræsentation i handelsskolernes bestyrelser alde-

les ikke overbeviser mig om det rigtige i hendes betragtninger.

For det første finder jeg ikke, at midler til handelsskoler, indsamlet af lokale handlende for f.eks. 100 år siden, skulle være afgørende for, om HK kunne blive repræsenteret på lige fod med arbejdsgiverne i handelsskolerne i dag. For det andet finder jeg sammenligningen mellem f.eks. LO-skolen i Helsingør og handelsskolerne overordentlig mærkværdig, når det drejer sig om styringen. LO-skolen i Helsingør er jo en fri skole, en højskole, med en legitim faglig og politisk målsætning, mens handelsskolerne er noget ganske andet, og endelig har jeg aldrig påstået, at det skulle være LO og Dansk Arbejdsgiverforening, der skulle dele pladserne i handelsskolernes bestyrelser. Det eneste, jeg påstod dengang, var, at den lokale HK-organisation skulle repræsenteres på lige fod med arbejdsgiverne, og det synspunkt fastholder jeg, simpelt hen for at sikre et fornuftigt samarbejde på handelsskolerne.

Så må jeg sige, at jeg var lidt bekymret både for hr. Øllgaards og for fru Karen Højte Jensens tilstand, idet de magtede at se spøgelser, hvor der ingen spøgelser er, og det endda ved højlys dag. Begge brugte U 90 som et skræmmebillede i stedet for at tage det som det, det er, nemlig et debatoplæg. Det førte til, at hr. Øllgaard kunne komme med postuler om, at lighed i beslutningsforslaget fra ministeren var lig med resultatlighed, ligheden stod over friheden, og endelig kom hr. Øllgaard med en meget interessant insinuation. Han sagde, at beslutningsforslagets tale om en fælles kerne af fag i alle uddannelser nok var lig med det at give de unge de rette meninger, og at der snarere var behov for en afpolitiseringsproces. Jeg vil gerne bede hr. Øllgaard om helt krystalklart at fortælle mig, hvad der menes med netop de bemærkninger. Det kan da f.eks. ikke være hr. Øllgaards mening at insinuere, at en socialdemokratisk undervisningsminister ved at ønske en fælles kerne af fag skulle have den bagtanke at give de unge mennesker de rette socialdemokratiske meninger. Det ville være lidt af et politisk diletterteri at påstå dette.

Fru Karen Højte Jensen var så venlig at påstå, at beslutningsforslaget fra regeringen var udtryk for en rendyrket socialdemokratisk tankegang. Det er altid dejligt for en god